

Ничовата родителница и давала му нѣколко плѣсници.

Така вървѣлъ Ничовиятъ животъ дотогава, дорде му са испълнили седемъ години. Въ тоя неговъ животъ не било нищо, което отдѣлява човѣкътъ отъ добитакътъ; день слѣдъ день вървѣлъ гладко и еднообразно, чегато за Ничовиятъ животъ била съставленна програма, изъ вжнъ която той нѣмалъ право да престѣпни. Когато са испълнили Ничу седемъ години, то той захваналъ да тъгува, да търси нѣщо си, да върви напредъ, съ една дума, той поискалъ да живѣе: прасетата му омръзнале, кокошките и гѣлабете захванале малко да го интересуватъ и само шареното куче не изгубило още неговата дружба. Нему са искало нѣщо да работи, нѣщо да прави, нѣщо да разваля, но какво да прави, какво да разваля? Другите дѣца въ продължението на сичката недѣля работиле съ крѣ-